

Tage Danielsson

<https://www.wwd.se/forfattare/31495/tage-danielsson/>

Den första kärleken

Tage Danielsson

DET VAR EN AFTON I MAJ. De satt på en undanskymd bänk i parken,
Det var i jasminernas tid. Våren vidgade deras hjärtan.

– Jag har aldrig känt så här förut, viskade han. Jag vet att det låter banalt,
men det är så.

– Jag törs inte säga hur jag känner för dig, sa hon, hastigt, för att inte hinna
hejdas av sin rodnad. Om jag sa det skulle det bli förstört på något sätt.
Det finns inga ord för det.

Han kysste henne varligt på kinden.

– Gör inte så. Du vet ju vad jag har sagt.

Han vände sig bort, truligt, påstridigt:

– Jag vill vara hos dig i natt.

– Du får inte bli så där igen. Du vet att jag måste vara hemma klockan tio.
Varför kan du inte låta det vara bra som det är, varför kan vi inte fortsätta
att tycka om varandra så här som nu?

– Tycka om! Är det det du gör, *tycker om!* Som man tycker om en film
eller en fåtölj! Tycka om!

– Käraste, jag älskar dig, det vet du. Men det är ju bara så att det inte går.

– Är ju bara så! Varför måste det vara så? Varför kan vi inte få älska
varandra helt och hållet? Varför bara inte vi? Alla andra får ju. Folk ligger
ju som packade sillar över hela vårt avlånga land! Varför ska just jag, som
äntligen funnit den första, enda, stora kärleken, jag som bara har dig i hela
världen, varför ska just jag inte få?

Hon log åt hans patos, resignerat och lite trött.

– Käraste, du vet ju hur det är. Måste du förstöra hela den här korta
stunden med att tala om det här? Är det det enda som betyder något för
dig?

Jasminerna doftade. Han skämdes.

– Förlåt mig. Han smekte hennes kind. Det är underbart att vara
tillsammans med dig, bara att vara i närheten av dig. Men ibland känns det
så svårt.

Näktergalen drillade. Det var en romantisk afton.

– Men en sak måste du lova mig i alla fall. Lova mig att det aldrig blir någon annan än jag. Lova det!

– Jag lovar. Hur skulle det kunna bli någon annan? Jag har ju bara väntat på dig i hela mitt liv.

– Säg att det aldrig varit någon annan heller. Säg det!

– Det har aldrig varit någon annan.

– Säg åtminstone att du *skulle vilja* att jag var hos dig i natt!

Hon svalde en snyftning.

– Käraste, jag skulle vilja. Men nu måste vi gå. Du vet vilket liv det blir om vi kommer hem efter tio.

De reste sig. Han lade armen om livet på henne.

– Vi är egentligen rätt barnsliga, va?

– Jag vet inte just om det är så barnsligt att älska...

Han såg ner i marken och sa tyst:

– Du, egentligen tror jag att den finaste kärleken är den som aldrig kan fullbordas. Vi är nog rätt lyckliga ändå.

De log mot varandra. Det var i jasminernas tid. Klockan var kvart i tio.

Hand i hand gick de ut ur parken och bort mot ålderdomshemmet.